

**Wyrok Sądu Najwyższego
z dnia 5 czerwca 1923 r.
sygn. akt III Rw 213/23**

Ustalenie przeciętnych zarobków w danym zawodzie wymaga zasięgnięcia dowodu z opinii biegłego sądowego.

Sąd Najwyższy jako sąd rewizyjny
pod przewodnictwem sędziego Sądu Najwyższego Stefki,
a w obecności sędziów Sądu Najwyższego dra Bresiewicza i Hroboniego jako sędziów,
w sprawie Antoniego Darkaka, byłego palacza maszynowego w Bochni, powoda,
zastąpionego przez adw. dra Adama Schäftlera,
przeciw Skarbowi Państwa, pozwanemu, zastąpionemu przez Prokuratorię Generalną
Rzeczypospolitej Oddział w Krakowie,
o 280.570 marek i rentę miesięczną po 50.000 marek,
wskutek rewizji pozwanego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie jako sądu
odwoławczego z dnia 5 grudnia 1922 r., sygn. akt Bc III 325/22, którym na odwołanie
powoda i rekurs pozwanego zmieniono częściowo wyrok Sądu Okręgowego
cywilnego w Krakowie z dnia 27 czerwca 1922 r., sygn. akt Cg II 340/21,
na posiedzeniu niejawnym uchwalił:

uwzględniając rewizję, znosi się zaskarżony wyrok Sądu Apelacyjnego, o ile nim
podwyższono rentę przyznaną powodowi od 1 stycznia 1922 r. do 29.250 marek
miesięcznie, oraz przyznano powodowi koszty odwołania 4.270 marek i poleca się
temuż Sądowi, aby uzupełnił rozprawę w kierunku poniżej wskazanym, a następnie
co do części roszczenia wyżej wymienionego orzekł ponownie, przy uwzględnieniu
kosztów przewodu rewizyjnego, jako części składowej kosztów odwoławczych.

Uzasadnienie

Podniesionym w rewizji przyczyn om rewizyjnym § 503 pkt 2 i 4 k.p.c.
nie można odmówić słuszności¹.

1) Sąd Apelacyjny sam podnosi, że akta sporu nie zawierają żadnych danych
(poza zeznaniem powoda), co do spornej wysokości zarobku robotnika
niewykwalifikowanego w Bochni w pierwszym półroczu 1922 r. Wysokość tę przyjął
jednak jako powszechnie znaną na 1.500 marek dziennie. Słusznie podnosi pozwany
Skarb, że wysokość zarobku, zmieniającej się obecnie często według miejsca i czasu,
nie można podciągać pod znane niezawodnie sądowi apelacyjnemu przeciętne

¹ Austriacka ustawa z dnia 1 sierpnia 1895 r. o postępowaniu sądowym w cywilnych sprawach
spornych (Procedura cywilna), Dz.U.P. 1895 poz. 113.

stosunki zarobkowe i orzekać według nich o wysokości szkody. Szkodę tę należy ocenić ściśle, według stosunków osobistych powoda, za opinią biegłego, mającego się powołać nawet z urzędu (§ 183 pkt 4 k.p.c.).

2) Słusznie również zarzuca pozwany, że Sąd II instancji nie potrącił z przyznanego wynagrodzenia renty 1.000 marek miesięcznie, wypłacanej powodowi przez Zakład Ubezpieczenia Robotników we Lwowie (k. 23).

Celem uzupełnienia rozprawy w kierunku podanym pod 1. należało w myśl § 510 ust. 1 k.p.c. znieść wyrok w ustępach zaskarżonych i przekazać sprawę sądowi drugiej instancji do ponownego załatwienia.

Zastrzeżenie co do kosztów przewodu rewizyjnego opiera się na § 52 ust. 1 k.p.c.

[Austriacka ustawa z dnia 1 sierpnia 1895 r. o postępowaniu sądowym w cywilnych sprawach spornych (austr. k.p.c.): § 52 ust. 1, § 183 pkt 4 503 pkt 2 i 4, § 510 .]